LIVRARIA DA UNIVERSIDADE

Cas y a priam exeam. Ad in sientiam pbem dn
e gterem sol diki extere p de p mum supnatem
sed dir extere in alio p materiam d in loco ubi:
p quid n signiat abit n essentia d mum ee restra
has existendi, sed solt ee pras p qi ipsa exia acciden-
tis dependet t independetia subito aut afigit loco.

Probant 3° partes 3 prantes rem

232 Secreim n sunt Lome: q nes pes 3stru-
entes dem exitem erunt naes exitentes. Ard
Cam: d. o qa ea ers au seu exteris n suit loe
3 posis, ut fiet in Deo d Anglis ideo q opportet ut esit
pars au extea ad 3mponendum tum au exteris
ati. n pt dari unio physica n pom extatem d n exy-
tem at ea ee loc suit loe 3 junctos ma 3 gra-
eos n poret pes rera denom totius pmo si q set
pars eet loris n 3stuerat valia unum rom.

Probant 4°. pes latet tporis et motus

233 sucessiui uniuntur n se. in sacra ns-
ud loqi producunt gram physice d in alia pars tem-
poris et motus ita extunt quando uniunt neq pes
parti extiuit quando gra physice produxit: q et essia
porit uniri physice essia aliena et physice n extat quando
unit. Huic et aliis argis respondimus iam in physica
d. 2 sect. 1 agendo de exia requisita ad causandum. Vid
citium sum a n° 145.

D.a Cto nulla entas retenta pppria exia

234 pt extere p alienamer Diuinitus. Et
ex bis apud Suar. lut. citum n° 232. R. 1a qa
exia n min ptinet ad 3stusem entis aulis ex ras.
qm essia; sed nulla entas retenta ppria essia potest

267 cstitui p alienam dq Lꝰm p exiam Lenis t Angeli: q rei detenta propria exia auli posit cstitui p alienā. Pr. 2º qa ut sedet esā positis tu entis positis ita debet esiā auulis tu exia aulis. Sd nulla entās positis detenta propria esiā pt simul cstitui p esiam alienam: sd erd nulla esia aulis detenta propria exiā pt sit cstitui p exiām alienam.

255 Des 1º p Lꝰm. nulla apparet in hc manifesta Lugnia: sd n ē denegando Diuina oipotā. Et nd aūs Lugnia en sd pōt ex pdd. Sigdetis entāi cstituerēt et n cstituerēt in aiu p exiām alienam. cstituerēt ut suppōt; n cstituerēt, qa ita cstitui sol ē d Lꝰm ipt u p pria exia. Sit cstitui in spia sol ē d ipt u p pria esiā. and sit Lex positis n pt cstitui p eēpate alienam, ita Lex aulis n pt cstitui p eē aute alienu.

256 Des 2º Sidtenā uiri dita ā ppria subsistra posit ea detenta subsistere p aliena: ser ea ppria extra detenta posit exsere p aliena. Ando aūs qa sinā uiri dita ā ppria subsistia subsistere p aliena ulmius riuj esaty ulterius trete qd luat sit de piāt qd ineducibilitas aid Latis educate. and sit impla qd subsistia p alia subsista ex eqd sit ulmius triis in Lē suppōi ita ea exiā aulis n pōt exsteri p aliam ex eqd sit ulmius riuj in Lē existendi.

257 Des 3º ānus entās aulis Lei cstitua esatu in iē aute ppria exiam hē pt cstitui eger iti iē p exiam alienam. Sit itus cstituere esatu in iē qdi cu ptt ipsū ita ea dger p ptriem d 2ª spēi Lꝰis esatu e tis p se ipsam d ger cstitui p Lꝰm aduenientem et Lei d aliis exptis: R. ett. A. aūs ig. dico Lꝰe ad expla illata qa d ptis n cstituit illam ēem in iē esiā necletas

superioris 2.da spiri illa constituitur in ea existentia sed in aliquo: at tu existentia minus potest esse compugnantiam reciproce cum existentia. unde sicut res non potest esse eo quod existentia aliena ita etiam non potest esse qui existendi quod existentia alien. Confirmatur: et album dicitur a sua existentia nullo modo

L 58 Subsistentia habet effectum album quem habet alios effectus appropriatos: qua de re existentia sit ipse indicata absentia autem potest tribuere effectum existendi et non tribuat existentia autem. Anglia quae existentia autem ... ipsa existentia autem ... tribuere non potest existentia aliena ut potest ex ... eadem album ... i. subsistentia effectum alii ... ex capace subsistentia partis ... et non alterius. Ad ... de facto ... de album et accipiunt ... alios ... existerent per existentiam ipsarum ... nulla ... suum effectum ... alicui ... ipsis existere per existentiam talis formae quod est falsum.

L 59 Res 4.o: eadem res potest sit producere ... totales et ... per ... eadem subsistentia potest sit ... subsistentia ... alienis ... ita eadem entitas potest sit existere per existentiam propriam et alienam. ... ante et negando ... in ... suppositis quod sint distincta, nulla ... sola ... a Deo recipit ... in ... : at ... existentia non potest ... suum effectum in existentia aliena sicut fieri non potest quod aliquis ... sit per esse alienum. Per hoc ... non nego quod una existentia possit uniri existentiae alterius rei: at ... non sequitur quod extat per illam ... existendi per existentiam subsistentiam unitur, ut ... ab illa ... : ... quod res sit per esse alterius ... quod extat per alterius existentiam.

L 60 ... existentia ... existentia rei ... existentia ... existere ... alienam ...

26 Contrariam asserit Antonius in physica disputatione 9a sect. 3a dummodo tamen entitas retineret propriam existentiam. Negat e contra Arriaga citatus. Probatur quia actus existendi per alienam existentiam fieret mediante unione; ergo si deberet conservari propriam existentiam distinctam posset per alienam existere. Si vero non conservaret propriam existentiam nullo modo posset recipere, vel trahere terminum ad existentiam alienam. Contra Arriaga: quia essentia sit distincta ab existentia, et existentia non potest essentiam extrahere nisi per existentiam quae habet modum componentem effective essentiam ex causis. Sed omnis creata existentia Verbi vero non potest ponere ex causis essentiam Verbi; ergo nec poterit essentia Verbi existere per existentiam Verbi. Sed de hoc quidquid sit.

Deductio ex dictis contra Sanitatem Christi Domini.

261

Ex dictis deducitur contra omnibus fere DD. Scholast. apud Suarez sect. ubi supra Sanitatem Christi Domini non existere per existentiam Divini Verbi, quod patet ex praecedentibus sectionibus et ulterius probatur 3a ... Sanitas extensa distinguitur ab subsistentia Verbi Divini. Item ex D. Damasc. lib. 3 de fide cap. 3 ubi dicit Verbum assumpsisse Sanitatem nec substantiam nec existentiam privatam. Cap. 11 et 12 asserit S. Doctor Sanitatem habuisse existentiam in Verbo, et non per Verbum; ergo dicendum Sanitatem habuisse propriam existentiam.

262 Probatur 2o quia Sanitas erat entitas sive esse actuale distinctum a Verbo Divino. Sed essentia et existentia constituunt ipsam eandem entitatem actualem; ergo eodem modo quo Sanitas erat entitas actualis erat etiam existentia actualis. Probatur 3o quia unio inter Sanitatem et existentiam aut reciperetur in Sanitate aut in existentia Divini Verbi; non in Sanitate quia ...

ex teris n̄ spec̄ trñi unionis physicaę n̄ vi exiã Divini 266
Vbi, qa hac respt ẽẽ saltim mate alicujus sũa crea-
tiõis aut mutatẽ in deũ: Ḡ eta

Resp. 2a qa si sanitas exterẽt p exiã
263 Divini Vbi, sequeret qd n̄ ẽẽt aliqd creũ,
sigd creaõ trait ad exiam: sq p adversariis in sa-
nite n̄ dare p pria exiã ad sola Divinã, ad q̃m n̄ st
trañi creaõ: ḡ sanitas n̄ ẽẽt aliqd creum. Vt quia
alr Santissa Virgo n̄ ẽẽt mater xpti, siqd creaõ
trait ad exiam filii. sed gcio Beatissa Virginis n̄
pōtuit traĩt ad exiam Vbi: Ḡ etiã.

Oppẽr 2o p Sophrij autoritem Sophro-
264 nii Patriarchae Hyerosolemitani in
6a Synodo aõe 11. Vbi loquens d santite xpti ait
in ipso Vbo et n̄ in se habuisse exiam, una Vbo
et Paulo infra esse unum subsistit, nã duplex d unũ
p manere detecavit: item Autorit. D. Damas.
lib. 3. d fide Cp. 12 ubi asserit carnem Vbo unitã
ẽẽ imo potius in eo extitisse, alr psonale Deo
idtem habuisse: ḡ ex allegatis testimoniis clare col-
ligitur santite xpti Dom. extetisse p exiam Divini
Verbi.

Resp. utrumq Suar. ad hum lum Sophr.
265 ronii illa partam d Vbo aditumea
ad adversarios. qi iñ desservit in tex. Vnd Vbã Sophro-
nii faciunt hunc sum sanitas xpti Domini
nuniqm in se id ẽ exo Vbuin habuit exiam sed six
illa habuit in Vbo: faciunt nãm hunc sum quia
Patriarcha dcta Synodus agebat c̄a Haereticos asse-
rentes santite prius tpore extetisse in Vo nã

2 6 [illegible] quam fuerit ita Vbo.

266 Ad Quin: Lum exquirit Sophronii Resp. la Vba. ee unu Sortita nã duplex

etc. efficere Zanc Iuim: nã dix Zoc ē Diuina Zana

Sortita ēe unum ñ ex id ē entiuum sō sonale, ē

in ōē supponi qa subsistia in xpto Dom. ē una tui

sinqi sā accipiendu. ē ex textum Diui Damacen.

ē alios SS. PP. Clipue Santi Thom. qui ait

Zanitiam Zerē id ēē ē Vbo. Sē in Zet id ēē psona-

le ē ñ exid ati dicant aduersarii Zerē id ēē pxia

ē Vbo ē Zic pprie signer illa Vba id eē.

267 Ess. ē Zanitas xpti Dom. ñ Zabuit

Subsistiam Creaim: ēg neq existiam Creaim.

Proba Pria qa subsistia ē complem. nã existentis

ē ditum ab ipsa nã ape al quid pt tolli t impe-

diri manente ipsa nã: Existia aū ē indistia ab esstia

aut und neq pt tolli neq impediri qn tollatr ipsa

essia ac Zitas. Unde in xpto Dom. dari una nã psa-

nam ē duplcm essiam atq adeo duplcm existiam

ēē attendam una Creaim finita, et tpporale alte-

ram increaim infinita ē eterna.

268 Oppei 2o accins ñ extit prius nã qm

uniata sabō: ēg neq Zanitas xpti Dom.

extetit prius qm unitur Vbo. Pro. nã ains qa accins

ñ pt trahe unoem nisi extit sigd uniu supit extre-

ma unienda. Und Zetorqt argum: assidens ut

trat unoem ad Subiim debet suppri prius nã exi-

tens: ēg ē Zanitas ut trat unoem ad Vbum debet sup-

poni prius nã existens ē Zinc ē qd accins sup.

ad incarnaim, Sicuti sbsistum unoē ad subiim

Dices: Si incarnatio consistit in pace at 268

269 pis sua decet ad illam non supposita acci-
dens: sed est sanitas, non suppositum ponit, ut extinctus ad unio-
nem obiectum: ergo deficiens est, quia in hac opinione
incarnatio sit castitas, quam deficiens caro materialis substa-
naturis accidens subiective tangens effectus carnium,
est castitas quae producitur: dicto unio hypostatica in sancti-
tatis quod non sanitas producatur, ideo etc. debet substanti
existens dat positive antecedenter illigatam unitam.

Opponit 4°. Si sanitas Christi Domini de-
270 bet exigere Beatam ad hanc illa trahen-
te generis ordine, hoc non est dandum, quia sequeretur Beatam
Virginem esse matrem filius sanctitatis et non Dei, quod de-
rogat fidei: sed etc. Et ad maius: ad hanc illa in
actu primo trahitur generationis ordine neque maius. ad hanc in
actu sumptam et de maiori. Unde et sanitas Christi D-
omini in actu sumpto in sua sublimitate dicitur Dei,
ideo est Dei Virgo Santissima dicitur Mater Dei, sicut etiam
Mater illius hominis qui est Deus: sic intellectus
Christi dicitur intellectus Dei, quia ab intellectiva na-
tura fuit ad hominem qui est hypostatice sanctus Deus.

Confirmatur secundus quia ab generatione Virg. Sa-
271 nctissimae fuit trahita ad aliquam exigentiam
quam ponit physice ex parte causae, sed non fuit trahita physice ad
exigentiam, sed non hanc ponit physice ex parte causae: est
trahita fuit physice ad exigentiam sanitatis in quod pro-
ducendo naturam hanc et exigentiam realem Christi Domini
sed producendo unionem physicam in hac extrema quae
unio in ordine initi in qua generata est fuit unita Verbo
Divino, nam si aliae matres dicuntur vere generare hominem,

269 qa pducunt unde ii nia d̄ fnim tt aie geniia
V̄n altingard expias nia d̄ fra baly q̄ d̄ solo dā
creante ire Beatissā Virgo n dicetr d̄ mater
Dei pducendo undem danitis d̄ Crescentij d̄ Vbo
Diviō et atmia lāo Eugāi ē qa aies ultmo de-
mārit Suppōia.

272 Dico: Beata Virgo prius nā genuit daniteri qm ipsa Carītas univ-
erete Vbo Diviō: q genao n fuit trata ad danite
in d̄ bro. Ileri precia 1° d̄ Mag. Sar. in meād.
31 Sect. 5 nō 24 nō aiis. asserid in Eie Doktr
acaim d̄ Cōrus Xpi Domini in aliq̄ prioritē nā
feisse prius unita Vbo Diviō qm in se quindem
pdrcaim, ad qm trata fuit ab genia. Pbo 2° d̄ Cong.
brain qa d̄ Beata Virgo gbraiad danite ūncedente
d̄ Substitia Vbi satis fuit qd danitas unita fuerit
Hypostasi Divīi Vbi in eod iniiti reali, in qūo
pdycia ii acaim d̄ Cōrus fuit pdecta à Beata V.

273 Insit: 2a Canc Solsem: ideo breāoa-
ia baly n ē genāo Eij nec deniōd
Deū generantem qa data prius nā qm aia uniat
Cōri: q si pducto danitis Xpi data prius nā qm
Canitas uniata Vbo n erit genāo Dei nec denom-
inabit Beaim V. genaide Deum d̄ illius matri.
R nd āii nam Creāo aia baly ideo n diu genāo
Eij qa pducit Solem illius prim in pptam exg d̄
ppria Substitia n Vuttat d̄ Cruim Eemo: at nō
q qm Virgo Santissā pducit Caniite posuit inter
gram. Dej daim exg d̄ Suppōio Vbi media uni-
one Hypostā Substitit Eec. Vis Deus.

Opponet 2º: Sanitas X[ris]ti D[omi]ni san-
ctificat, formali a Sanctitate Dei, ergo ex[is]tit ed[em] formali p[er] ex[iste]ntiam Dei. R[espon]d[eo] neg[ando] cons[equentiam] q[uia] est[ur] ad sensum sanctitatis p[ote]st c[on]venire ab aliis, supp[osi]to ad dicto q[ui]d p[ote]st in g[rati]a [illegible] in sanctificat. non est, unde bene p[ote]st in Sanctitate convenire absolute Dei p[er] mini[mum] ex[istenti]a p[er]fectum; ex[iste]ntia est auten ex. Cap. sic[ut] nulla res p[ote]st esse sine his in duobus aut in alijs ex[iste]ntiam, ita neq[ue] p[er] aliam ex[iste]ntiam. Nota dic[tum] X[ris]tum D[omi]n[u]m p[ot]e[st] p[er] locutionem ed[em] dici existentem p[er] ex[iste]ntiam Dei. Dicit etiam sed dei. V[ide]l[icet] dici existentem p[er] ex[iste]ntiam Dei simpliciter, dicimus homo Deus et Deus homo.

Sectio 2ª

De divisione entis in substantiam et accidens.

Subsectio 1ª

An recte se habeat tradita divisio?

Dubium unicum.

1 An divisio sit adaequata?

R[espon]d[eo] affirmative, ratio est, q[ui]a ois divisio q[ue] fit p[er] membra contradictoria est adaequata, sed ita se habet divisio entis in substantiam et accidens, ergo est adaequata. R[espon]d[eo] min. q[ui]a ens existit p[er] se et est substantia, vel non existit p[er] se sed in alio et est accidens; at q[ue] existere p[er] se et non existere p[er] se sed existere in alio sunt membra contradictoria: ergo etc.

2 Opp. 2º: non substantia neq[ue] sunt substantia, neq[ue] accidens, nec substantia q[ui]a non debet esse ex p[ro]pria sua realitate, non accidens q[ui]a [illegible] substantiam efficiendo unum p[er] se cum illa: ergo divisio non est adaequata. R[espon]d[eo] neg[ando] ans: ad instantiam p[ro]bandi dum est modus substantialis est substantia si p[er]tineant ad integritatem substantiae, p[ro]p[ri]i substantiales, ut se habet substantia unio p[ro]p[ri]a, et terminativa

 ir pèr Subia + Stir poritia ir Ubu, Realite erunt
uero accidentia actia Si n pertineant ad integri-
tem Subia ad ea aduceant in Suo ee ppteia id Scent
ubi Situs latae ett. quae de ipsis omnie in Eare Subia

3 Ead mo Conduim e Si arguim Quat Si arg-
uim fiat d. mor actium: nam talis
omi potent ad integritem actuum + n. Si Sum Sunt
actia epus ordinis de completamenti de Suis realitib.
Si Sum et Sunt actia qua existant in alio qui ptineant ad dicta completamenta uni quantum ptineant dictis ma-
nere ex a Suam realite intelligendu e qd n Eaint
eand Dem Spicam n uo qd n Eaa eand Dem gri-
cam de Sua realite alt tui ontis n eant ens.

4 Opp. 2o n Eere ea rum de ee ducatiui
a rer Sunt ea entia de tri n St Subia
aliqu et illa n Eerit de rum de eejs ducatiua a
reg de Eal Sint propriees Subiti. deinde n Sunt actia
de n dirquanti a Subiis quae Sunt ee Subias Si Sum-
ante psyce de mali pro ou ac actia de a rea de n dirg-
uant a Subiis. Loqe ea et frater ee actia ad commu-
uim q pbari Solet de leba, duree, de Lalitud gaia
Similiter aduire Subiis instar aceuim psyiar. Si uo Su-
mante tralite pro n lucgnia eet a neqaem Eod sore
mo dondum e ad enoes uiti, Cogniti amati et Sig-
nam ea Si Sumante pro actib. Stantib. eam denoe
Sunt actia ad Sunt ipsi aurs. Si uo Sumante pro Sotis
recipientib. eas denoes, erunt Subia + actia ad Sunt
ipsa Sobta denominata.

5 Opp. 3o drea a Ecentes Subiam Spectant
in Eo ad Eius + Spiru [illegible] Sectra Sum

meam ex^r. rem rem subiam: neq. et altia sig-
nificium unum qd se substa ... eta: sq. ett.^a ...
... esse substat in ... et ideo mere ex^a rem sub-
ia ... n^t. eis ex^a rem subia abstrahentis a ...
in ... ut sic ... substam ... qd ex ...
... ab illis ... substa ... ad eum unum
qd ens ... a ...

6 Opp. 4: ... entis ... nec e
substa ... descendat ad accidens neq.
e accidens ... descendat ad substam: sq. ett.^a iam assig-
nate ens qd neq. e substa neq. accidens. ...
assignate ens ... qd neq. e substa neq. accid-
ens neq. ...: assignate ens abstru et ... adri-
... ... ente ...
... nullu assignabr ens qd n^t sit aut substa
aut accidens.

7 Opp. 5°: attributa Divina neq. sunt sub-
sta neq. accidens: sq. ett.^a ... qa
attributa Divina ... possunt ... ut ...
... Divina ... sunt substa ... ipse Deus: ...
... ... qd ad nos ...
... ... attria ...
... ... et dependentiam ... adaequant ...
summa ... rem.

8 Alii ... n^t ... attria qd ... † neq. ...
... e ... ... attributa
... n^t sufficit qd adaequant ... idem ... debant adaequare
... et adaequationem ... importans dep-
endentia et ... a Deo prox-
... elegenda, unde ut sic ... substa ... e

243 q'd dicam idem de Divina subsist. q'd si das impli-
care in Deo plures dist. subsistentias. Resp. id n. implicare
qa hoc solt e. q. adrus n. in aspr, ser in subsist. Divina
proveniet una disti.

Opp. 6º ais Bruta subst. neq. e subst.
9 proponat in praedicamento adis, neq. e ac-
cens, q. contra subst. sat in fieri; ergo etc. Rp. 1º ad-
eo brutam subst. ppa. be. et propie subst. qa lt n.
q. stuid subst. in facto ee. illam cstituit in fieri,
ornus efficit dei subst. sive ico ee. accidens, qutt
deniq. q. quit effivus suspendo illud in statu ee. cstu-
tum. Rp 2º adeo quia subst. ee. accidens physi-
cum de q. infra.

Opp. 7º n. implica unio ir et subst. pp-
10 Hoc ad in qstat qz una n. ordine ad cstitu-
endum unum p se cu. alia sd dy unio n. eet subst.
q. adueret illis subsis in suo ee. cstitutis, deinde n. eet
accidens qa ideo ijs eet debere unire exmu. ee. acciden-
ns; ergo etc. Rp. illa unio ee. accidens qa n. ptin-
eret ad qstum 1º Rei intentu a nat.

Neq. dottat qd nulli exmu sit accidens
namq. eius suo qfacti ica. unio exmu accidens ni
ut illa unio sit accidens satis e qd n. cstituat tamen
ecc. cum e qprius accy. abda sumpti. Porro etc dubit-
ari ut divisio entis in subst. et accidens eet univo-
celus aut nominal, pet ex iis q. sr. diximus de ente qstis
quoparato o subst. et accidente qpto.

Subsectio 2ª

De qptu pprio, seu cstitutivo subst.

Tripliciter accipi solet hoc nomen Substantia: 1º pro . . . 274
sura seu essentia quo pacto dicit[ur] de accidenti: 2º pro
eo quod sustentat accidentibus et in hoc sensu negat S. August.
Deum esse substantiam quia Deus nulli sustat accidibus.
3º pro omni entite quod ab accidente distinguitur, et in hoc sensu
de illa nobis sermo est. Notandum est quod fit quod Ens per se ex-
tens est tum magna autorum varietas in explicanda
hac definitione et conceptu proprio substantiae. Sit ergo

Dubium 2um

Quid sit extensum per se.

20

Mirum est quantum discedant Authores ad explendum quid sit
idem esse per se existere et constitutive substantiam: singu-
las sententias breviter perstringam et quod nobis tenendum
sit tandem proponam. 1ª Sententia docet extensum per se nihil
aliud esse quam suscipere accidentia. Rejicitur quia Deus est
substantia quae non suscipiat accidentia deinde quantitas suscipit alia
accidentia et tamen non est substantia. 2ª Sententia asserit ens per se
extensum esse illud quod fundat subsistentiam et ens in alio
quod fundat inhaerentiam. Non placet quia non assignat
ratione cur quantitas fundat inhaerentiam: sicut ideo explicat sub-
sistentiam in . . . quod una sit substantia
alia vero accidens: ergo non bene explicat substantiam per sub-
sistentiam nec accidens per inhaerentiam assignando ab
circulus vitiosus.

23 3ª Sententia asserit ens per se extensum esse il-
lud quod non potest esse sine subiecti . . .
tione disjlet [?] quia nomine subiecti intelligitur . . .
non quia non minus destruitur . . . album destruto

475. albo, qm destruit concretu equus destruitur fra ergo
t nomine subti-tiliqu substuin decipiens ad hoc
n qa seqretur spam sepis in mo d valem n ee
substas q sigd illis ablatis n destruitur mia &c.

44 4a sra ingt ens p se extens ee illud qd
ë d constitutivo alicuius. Confutar qa t
sparta alicuius sumitur in 3 stro d hoc ad albo
d calor ad subia, 3 sin d constitutivo cuius concret
albi d calidi: t sparta alicuius sumitur p solo sub-
to d hoc ad n qa albi nulla fra subcatis eet su-
bia 3 nulla sit d constitutivo mia 4a. t denique sparta
alicuius sumitur p ente p se extente d hoc multomi-
nus eet in petitio prii d id ualebit ac dicere sub-
iam seu ens p se extens ee illud qd d compu constitu-
tivo subia: scaudia quid dedicetum.

45 5a sria asserd ens p se extens eo illud
qd n pendet mat a subto. Expplodir
qa fra psye ec mats uniones d subsistia pendent
a subto mat d ni sunt entia p se exstia. Si di-
cas n pendere a subto mia sois 3 q faciendunu
p accions hoc eet sd und hoc colligis n qa st subia,
und petis porum.

46 6a sria qm tradit P. Hurt. in physica d.
12 no 42 sit ens p se extens ee ill-
ud qd ë d 1o constitutivo sei, q velqs sec illud
aut inquit Hurt. velqs dit sec qd mit id
st in eo fiant alia mutaties vg hoc leo, equus sis
q sit st d calido uertitur frigida d d albo in ni-
grum sit mit id. Und si legeris qd fini ti
in lectis erd album, t nigrum, calidu, t frigidu

et equum aut canem, et nihil sit, quod materia divinas 46
sint de trium constitutivis et canis, quae vulgo dicuntur species,
dicantur exterius per se et esse subiectas, e contra vero albo et
nigredo, quia sunt de trium constitutivis albi et nigri, quae non
dicuntur species, non dicantur exterius per se, nec esse subiectas sed accidentia.

Haec sententia adducta plene non satisfacit 1° quia sub-
47 stantia datur aptitudine mediante ab eo quod vulgo species
appellatur vel non appellatur. ac proinde non bene explicatur quis quod
distinctionem aptitudinem. 2° quia datur accidens quod de trium con-
stitutivis est, quod vulgo dicitur species, ut sunt in rebus artificialibus
arte factis, ut liber, navis etc. manifesta enim vul-
go dicuntur species, nam sicut rogatus quod emisti species est
equum vel canem, ita etiam species est librum vel gladium.
3° quia pinguedo est subiecta de qua non est de trium constitutivis
speciei quod vulgo dicitur species, nam pinguis vel canis nam et
equus, et pinguis fit dum macilentus fieri incipit, quod sicut
mutetur de albo in nigrum nec equus quod emittitur. Et emisse te pinguem dicitur et non

Tertia sententia est P. Arr. in meta d. 4 sect.
48 6ta num. 83, quae docet illud exterius per se species emi-
quod constituit formam rem. Si quaeras quid sit 2a sse te album.
dicit esse illud quod 1° et per se extitit a Deo, et natura 1a
aut 1° et per se intenditur a natura ut est leo, equus et silia
aut a 1° est gladius. Ceterum quae in subiecto sunt ut sunt ex-
tra huiusmodi perinentium apparentium et reliqua accidentia sunt.

Probat P. Arr. num. 84 hanc suam expli-
49 cationem esse omnium optimam 1° ex impugna-
tione aliarum. 2° quia in ea recte explicatur distinctio subiecti
ab accidente sine ullo circulo, petitione principii et non quidem
vocis traditur discrimen manifestum de se. 3° denique
solutione constat quae contra illam obiici possunt. Unde ratio hanc

 explicatio d'friti qt Subsiã ē ons n dependente ab aliquo priori seu radice. Haec Sñã

20 Satis Arr.e ē probabilis, et videtur considerare d'nia infra ponenda quibus asserit illud ēē primam radicem seu Lam Ltem qd intende per se, et n per aliud addqte distinctum. Rejicitur tamen in hac explicatione Arr. n bene intelligitur quomodo unio compositi perfecte adveniens per nutrimentum d'substantia sit subsistens, [struck] sit tamen ens neque 1a radix potentia ceterorum neque 1o intendantur a nia siquidem n sit comparative imo neque sunt 1a radix stequiua eo quod unio suppd fam priorem se, et subsistentia nia.

Proponitur et defenditur Sñã P. Ouicci.

21 Ultima Sñã, quam tradit P. Ouicel in meta d'versia 6a punct. 1o asserit illud exterē per se seu ēē subsistentiam qd Lēis; et per se intendi a nia et n per aliud a se addqte distinctum adit illa, pertinet per aliud a se ipso addqte distinctum qa qd intendit per aliud a se addqte n dicitur. Sendit intendi per se id qt in nia qd d'n distinguitur a fi hac in addqte sumptio Sti. maxime dicitur intendi per se, quibus intendi per partem d'id d'fra et unione.

22 Ex hac dicta explicatio seu definitio subsistentia, qa d'fendit ois subsistentia intelligi competit aeci ita ex. 1a pars qa d'tendit oia supposita et opposita subsistentia Deum, Antu Deum, rapidem etc. siquidem quolibet ex his oppositis et

supp[osi]is, L[ati]us et p[er] se intendi q[ua]m tangu[a]m sumend[u]m 7 of
principium etc, cujus p[rae]tendi g[ra]d[u]alia instituit
actio. Deinde p[ar]tes p[ro]p[ri]e ꝯ integrantes m[ate]ria et f[or]ma
mali et intenduntur p[er] se seu p[ro]p[ter] sum ens, q[uae]
adaequate n[on] distinguitur. Sed dum definitio h[uius] p[ro]p[ri]a inten-
tenta p[er] suppositum et ꝯpositum in effectu existenti, dici
sit ꝯ subsistentia ē substa q[uae] intendi p[er] supp[osi]tu
substantiae q[uo]d ē l[ati]o seu sed q[uae] adaequate n[on] distinguitur.
23 Pr[oba]t[ur] 2a pars q[uo]d sit nulli accide-
nti. Quia h[aec] explicatio q[uae] in prim-
is dispositiones ad f[or]mam substantiam ꝯ ꝯpositum n[on] in-
tenduntur p[er] se, sed p[er] ꝯpositum et f[or]mam, q[uae]
adaequate distinguitur et ex h[oc] p[ri]us excluduntur etiam
h[ae]c substa q[ua]ntitas prima ꝯ 2ae q[ua]litates q[uae] ori-
untur ex primis: item o[mn]es q[ua]litates vitales in subsistentia
sensus, spir[itu]s a[nim]ae et p[otenti]ae, et sic ꝯ reliquis accid-
entibus q[uae] intendantur p[er] ꝯpositum substantialia, q[uae]
adaequate distinguitur: et licet alia ex his n[on] distinguan-
tur a subjectis eandem entitatem, p[er] earum et habent ꝯ illis
quidquid sit q[uo]d h[aec] q[ua]e sint accia.
24 Objicies 1o: m[ate]ria intendi p[er] f[or]mam q[uae]
n[on] distinguitur adaequate: et tamen ē substa
q[uo]d p[raedi]cta explicatio n[on] subsistit et d[ici]t m[ino]r: inte-
ndi p[er] f[or]mam ultimate neg[atur]: n[on] ultimate c[oncedo]: m[ate]ria
enim intendi p[er] ꝯpositum ultimate sed et f[or]ma. Sed
aut n[on] impedit q[uo]d substa intendatur p[er] aliquid adaequa-
te distinctum. Unde infertur m[ate]ria n[on] ee f[or]m[a]m ultimatum
f[or]mam neq[ue] f[or]ma m[ate]ria sed solum ꝯpositum: et ideo substan-
tia n[on] ee p[er] operationes sed operationes p[er] na[tura] substantiae.
25 Dic: subsistentia ē substa ꝯ tamen intendi